

Den strukturelle asymmetri mellem det indirekte og det direkte objekt i dansk

Sten Vikner
Aarhus Universitet

1. Indledning

Hvis man ser på data med indirekte og direkte objekter, tegner der sig et noget forvirrende billede. Data fra koordinationer kunne tyde på at det indirekte og det direkte objekt udgør en konstituent der ikke også indeholder hovedverbet, hvorimod data fra idiomatiske udtryk synes at vise at hovedverbet og det direkte objekt udgør en konstituent som ikke også indeholder det indirekte objekt.

I denne artikel¹ vil jeg forsøge at vise hvorledes disse genstridige data kan forliges ved hjælp af en version af analyserne i Larson (1988), Kratzer (1995) og Vikner (1989), hvor de to objekter behandles asymmetrisk, dvs. hvor de ikke befinder sig på samme niveau i den syntaktiske struktur. Til sidst vil jeg vise hvordan disse analyser også kan redegøre for både tvetydigheder og mangel på tvetydigheder i data med *igen* som VP-modifikator.

Jeg vil se på sætninger med to objekter, som fx²

¹ Denne artikel er parallel til men ikke identisk med min artikel i *Ny Forskning i Grammatik* 28, dvs. Vikner (2021).

² DP står for determinativfrase, idet det antages at fx [*den nye partiledere*] er bygget op omkring kernen *den*. VP står for verbalfrase, idet [*forære den nye partiledere den her vin*] er bygget op omkring kernen *forære*. På de efterfølgende sider vil jeg også antage fra at mængden af konstituerter ikke alene indeholder fraser men også kerner, så som D° (determinativ), P° (præposition) eller V° (verbum).

(1)	Mette	vil gerne	[_{VP} forære	[_{DP} den nye partileder]	[_{DP} den her vin]].
	SUBJEKT		INDIREKTE OBJEKT		DIREKTE OBJEKT
	AGENS		BENEFAKTIV		TEMA

Det indirekte objekt er her *den nye partileder*, og det direkte objekt er *den her vin*.

Ved hjælp af en flytningstest kan man vise at *den nye partileder* er en konstituent, og at *den her vin* også er det. Testen flytter en konstituent til fundamentfeltet (som vi i generativ syntaks kalder CP-spec).

- (2) a. [_{DP} Den her vin] vil Mette gerne forære den nye partileder _____.
 b. [_{DP} Den nye partileder] vil Mette gerne forære _____ den her vin.

Man kan ikke gøre noget tilsvarende samme med verbet alene, altså flytte *forære* til fundamentfeltet. Det viser dog ikke at hovedverbet ikke er en konstituent, men formentlig kun at hovedverbet ikke er en konstituent af den rigtige type: *forære* udgør ikke en frase (VP = verbalfrase), men kun en kerne (V° = verbum).

- (3) * Forære ville Mette gerne _____ den nye partileder den her vin.

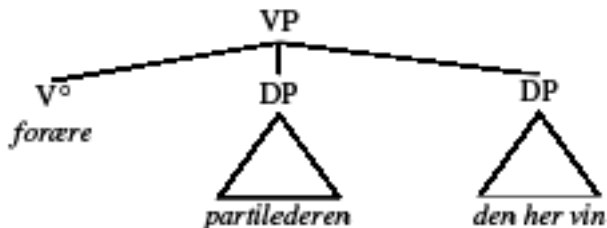
Til gengæld kan man vise at *forære den nye partileder den her vin* er en konstituent (nemlig VP):

- (4) [_{VP} Forære den nye partileder den her vin] ville Mette gerne _____,
 men hun turde ikke.

Den slags testresultater viser dermed også at konstituenten kan indeholde andre konstituenten, selv inden for samme sætning.

Hvordan er så den interne struktur i sådan en VP med to objekter? Måske er den mest oplagte analyse en hvor VP har tre døtre:

(5)

Jeg vil forsøge at vise at der er (mindst) to ting i vejen med (5):

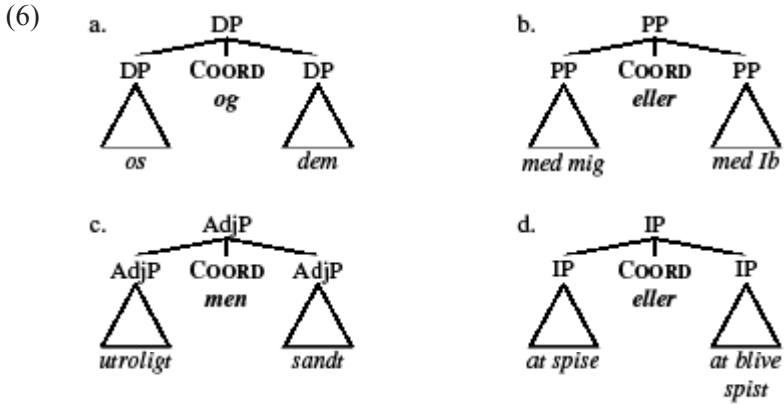
- Data med koordinationer viser at vi har brug for en konstituent der består af de to objekter men som ikke inkluderer verbet – afsnit 2.
- Data med idiomatiske udtryk viser at vi har brug for en konstituent der består af verbet og det direkte objekt (!) men som ikke inkluderer det indirekte objekt – afsnit 3.

Jeg vil derfor foreslå en revideret version af analysen i (5) i afsnit 4, og derefter vil jeg underbygge den med data med *igen* som VP-modifikator i afsnit 5.

2. Koordination

Jeg går ud fra at en koordinator koordinerer to konstituenten, som i den nedenstående stærkt forenklede analyse (hvor koordination ses som en undtagelse fra kravene om binær forgrening og om at enhver frase er en projektion af en kerne):³

³ AdjP står for adjektivfrase, altså en frase bygget op omkring et adjektiv. IP står for infleksionsfrase, som tilsvarende er en frase bygget op omkring infleksionspositionen, og som i en dansk hovedsætning indeholder alt hvad der står til højre for det finite verbum, og i en dansk indlejret sætning indeholder alt hvad der står til højre for fx *at*, *om*, *som*, *når*, *selvom*, se fx (20), (24) og (26) nedenfor eller Vikner & Jørgensen (2017:139, 147, 160-162).

Det koordinationsrelaterede problem for analysen i (5) er at man kan sige (7) (men dog ikke (8)):

- (7) Mette ville egentlig have sendt
 [den franske ambassadør en flaske whisky]
 og [den irske konsul en flaske cognac].
- (8) * Mette ville egentlig have sendt
 den [franske ambassadør en flaske whisky]
 og [irske konsul en flaske cognac].

Hvis de firkantede parenteser markerer konstituenten i (7) men ikke i (8), ville man forvente netop dette resultat. Problemet er så at i analysen i (5) findes der ikke nogen konstituent der består udelukkende af de to objekter, selvom det er det der understøttes af (7).

3. Idiomatiske udtryk

Som i Vikner (2018:196) vil jeg her antage at at de dele af en sætning der udgør et idiomatisk udtryk, også udgør en konstituent (som antaget helt fra Perlmutter 1970:109 og op til fx Hornstein, Nunes & Grohmann 2005:81; og Radford 2009:242; Larson 2010:319; Carnie 2011:264; Poole 2011:273; Koenenman & Zeijlstra 2017:160).

Det idiomatiske udtryk kan udgøres af hele sætningen, (9), hvilket kan ses ved to ting:

- Hvis man ændrer en af sætningens interne konstituent, så taber man den idiomatiske læsning.⁴
- I den idiomatiske læsning har ingen af de pågældende konstituent deres normale reference.

(9)	a.	<u>Rotterne</u>	<u>forlader</u>	<u>den synkende skude.</u>	KAN FORSTÅS IDIOMATISK ELLER BOGSTAVELIGT
	b.	# Musene	forlader	den synkende skude.	KUN BOGSTAVELIGT
	c.	# Rotterne	stikker af fra	den synkende skude.	KUN BOGSTAVELIGT
	d.	# Rotterne	forlader	det faldefærdige skib.	KUN BOGSTAVELIGT

Det er ligeledes muligt at kun VP udgør et idiomatisk udtryk, (10), hvilket kan ses ved de samme to ting:

- Hvis man ændrer en af VP's interne konstituent, så taber man den idiomatiske læsning.
- I den idiomatiske læsning har ingen af de pågældende konstituent deres normale reference.

Derimod kan man godt ændre subjektet, ligesom subjektet beholder sin normale reference, det er jo netop ikke en del af VP:

(10)	a.	Horatio	har	<u>stillet</u>	<u>træskoene.</u>	IDIOMATISK ELLER BOGSTAVELIGT
	b.	Polonius	har	stillet	træskoene.	IDIOMATISK ELLER BOGSTAVELIGT
	c.	#Horatio	har	gemt	træskoene.	KUN BOGSTAVELIGT
	d.	#Horatio	har	stillet	hjemmeskoene.	KUN BOGSTAVELIGT

⁴ Ved fagfællebedømmelsen både af denne artikel og af Vikner (2021) blev det bemærket at i hvert fald nogle af de eksempler som jeg begrænser til kun at have en bogstavelig fortolkning, fx (9)c, også kan fortolkes på en måde som en fagfællebedømmer kalder "leg med idiomet" (det kunne være noget i stil med *Rotterne ikke bare forlod den synkende skude, de stak af fra den så hurtigt de kunne*). Det er jeg enig i, men jeg vil dog fastholde at sådanne eksempler har en helt anden og meget mere kontekstafhængig status end den der gælder for de eksempler ovenfor hvor jeg har angivet en mulig idiomatisk fortolkning.

Også i sætninger med to objekter, (11), kan hele VP udgøre et idiomatisk udtryk:

(11) a.	Mette	<u>rakte</u>	<u>fanden</u>	<u>en lillefinger.</u>	IDIOMATISK ELLER BOGSTAVELIGT
b.	Jakob	rakte	fanden	en lillefinger.	IDIOMATISK ELLER BOGSTAVELIGT
c.	# Mette	gav	fanden	en lillefinger.	KUN BOGSTAVELIGT
d.	# Mette	rakte	de onde	en lillefinger.	KUN BOGSTAVELIGT
e.	# Mette	rakte	fanden	en rebstige.	KUN BOGSTAVELIGT

Et forhold som er bemærkelsesværdigt i forbindelse med idiomatiske udtryk i sætninger med to objekter, er at verbet kan udgøre et idiomatisk udtryk sammen med det **direkte** objekt uden at inkludere det indirekte objekt (også selvom det indirekte objekt står mellem verbet og det direkte objekt):

(12) a.	Inger	<u>stak</u>	Jakob	<u>en plade.</u>	IDIOMATISK ELLER BOGSTAVELIGT
b.	Donald	stak	Jakob	en plade.	IDIOMATISK ELLER BOGSTAVELIGT
c.	# Inger	rakte	Jakob	en plade.	KUN BOGSTAVELIGT
d.	Inger	stak	Lars	en plade.	IDIOMATISK ELLER BOGSTAVELIGT
e.	# Inger	stak	Jakob	en CD.	KUN BOGSTAVELIGT
-
(13) a.	Lars	<u>gav</u>	Pernille	<u>den kolde skulder.</u>	IDIOMATISK ELLER BOGST.
b.	Mette	gav	Pernille	den kolde skulder.	IDIOMATISK ELLER BOGST.
c.	# Lars	tildelte	Pernille	den kolde skulder.	KUN BOGSTAVELIGT
d.	Lars	gav	Rasmus	den kolde skulder.	IDIOMATISK ELLER BOGST.
e.	# Lars	gav	Pernille	den kolde ankel.	KUN BOGSTAVELIGT

Et andet forhold som også er bemærkelsesværdigt i forbindelse med idiomatiske udtryk i sætninger med to objekter, er at verbet **aldrig** kan udgøre et idiomatisk udtryk sammen med det **indirekte** objekt uden at inkludere det direkte objekt (som observeret for engelsk i O'Grady 1998:304 og Hudson 1992:262). Der findes altså formentlig ingen idiomatiske udtryk af typen

(14) #	Sofie	<u>overlod</u>	<u>katten</u>	50.000 kr.	KUN BOGSTAVELIGT

hvor *Sofie* og *50.000 kr* har normal reference, men hvor *overlade katten* er et idiomatisk udtryk med en fast betydning (fx at give noget til svindlere, eller at smide væk).

Dette afsnit har altså vist at der er brug for en analyse af VP’er med to objekter hvor verbet udgør en konstituent sammen med det direkte objekt, og hvor verbet ikke udgør en konstituent sammen med det indirekte objekt.

4. vP/VP-analysisen

Den analyse jeg her vil foreslå, bygger på den idé at et ditransitivt verbum som *forære* udgør et komplekst kausativt prædikat med betydningen ”X forårsager at Z har/modtager Y”.⁵

I (15)a er *partilederen* det indirekte objekt, *BENEFAKTIV* eller *RECIPIENT*, og *den her vin* er det direkte objekt, *TEMA*. Handlingen beskrevet i (15)a forårsager resultatet i (15)b,c, hvor *den her vin* stadig er det direkte objekt, hvorimod *partilederen* nu er subjektet. Bemærk at *partilederen* stadig har rollen *BENEFAKTIV/RECIPIENT* (eller måske *POSSESSOR* hvis verbet er *har*), og at *den her vin* stadig er det direkte objekt, *TEMA*:

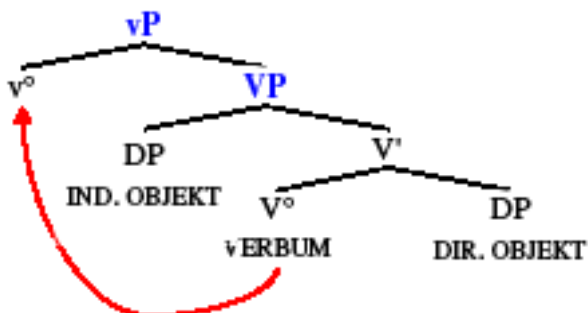
(15)	a.	Mette	forærer	partilederen	den her vin.	HANDLING / ÅRSAG
		AGENS		BENEFAKTIV	TEMA	
	b.	Partilederen	modtager		den her vin.	RESULTAT
		BENEFAKTIV			TEMA	
	c.	Partilederen	har		den her vin.	RESULTAT
		POSSESSOR			TEMA	

⁵ Som en fagfællebedømmer af Vikner (2021) påpeger, er dette en antagelse der også findes i andre teoretiske tilgange, jf. fx Goldberg (1992).

Parallellerne mellem (15)a,b,c er det som analysen i (16) forsøger at udtrykke, med to verbalfraser i stedet for én, hvor den nedre verbalfrase kaldes VP og den øvre verbalfrase kaldes vP. Denne analyse går tilbage til Larson (1988), Chomsky (1995:280-290, 302-307), Kratzer (1995) og Vikner (1989).

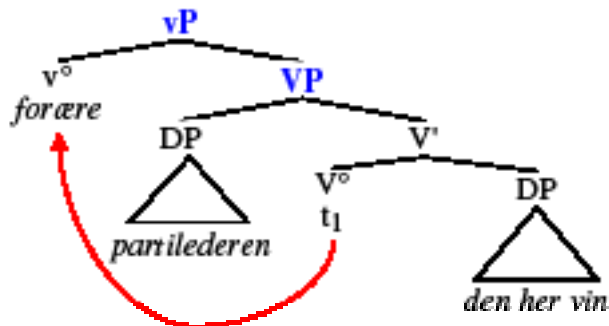
VP og vP kaldes ofte for *VP-shells*, 'VP-skaller' eller 'VP-lag', og idéen er at de er forskellige versioner af den samme VP⁶, fx har de det samme verbum, her *forære*, som kerne. I den nedre VP er komplementet til verbet det direkte objekt, TEMA, og specifikatoren (VP-spec) er det indirekte objekt, BENEFAKTIV. Den nedre VP udtrykker den resulterende tilstand, (15)b,c, og den øvre vP (som jo indeholder den nedre VP) udtrykker hele handlingen, (15)a. Det ditransitive verbum flytter altid fra den nedre kerneposition, V^o , til den øvre, v^o , hvor det står til venstre for begge objekter. Dette sker bl.a. fordi verbet skal flytte til en position hvor det kan tilskrive sin tredje og sidste tematiske rolle til subjektet. Således kan strukturen og denne flytning ses som en konsekvens af den binære forgrening og af det at en kerne kun kan tilskrive tematiske roller til sin komplement-position og til sin specifikator-position.

(16)

⁶ Det er desuden denne vP/VP-analyse som Nyvad et al. (2017) og Vikner et al. (2017) appellerer til når de foreslår en cP/CP-analyse, og som Nguyen (2020:234) appellerer til når han foreslår en pP/PP-analyse.

(17)

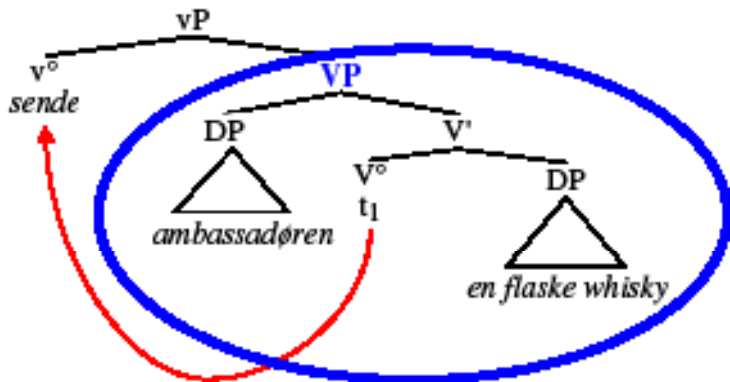
Hermed har vi en analyse der kan håndtere de problematiske data i de to foregående afsnit:

- Den koordinerede konstituent i (7) = (18) svarer således til den nedre VP i (16)/(17):

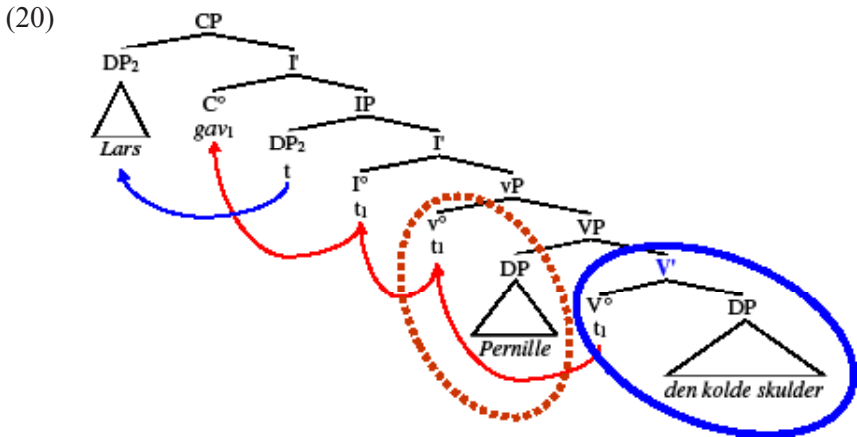
(18)

Mette ville egentlig have sendt
[den franske ambassadør en flaske whisky]
og [den irske konsul en flaske cognac].

(19)

- Den idiomatiske del af (13)a = (20), altså de dele af (13)a = (20) der ikke har deres normale reference (der er ikke noget der bliver givet, og der er heller ingen skulder involveret), danner faktisk også en konstituent. Før verbet flytter fra V^o til v^o , danner det nemlig en konstituent (V') sammen med det direkte objekt. Dette kan også ses efter verbalflytningen, som vist i (20), ved at det nederste spor af verbet danner en konstituent (stadig V') sammen med det direkte objekt. Til gengæld udgør verbet eller dets spor aldrig en konstituent sammen med det indirekte objekt. Det er derfor at verbet og det direkte objekt tilsammen kan udgøre den idiomatiske del af sætningen, også selvom verbet og det direkte objekt ikke står ved siden af hinanden, og det er derfor at verbet og det indirekte objekt tilsammen ikke kan udgøre den idiomatiske del af sætningen, også selvom verbet og det indirekte objekt faktisk står ved siden af hinanden.

Denne vP/VP-analyse, hvor VP udtrykker den resulterende tilstand, og hvor vP udtrykker hele det komplekse kausative prædikat "X forårsager at Z har Y, eller at Y er hos Z", finder anvendelse ikke alene ved den type ditransitive verber som diskuteres i denne artikel (V-DP-DP, *Mette forærer partilederen den her vin*) men også ved en

anden type ditransitive verber, nemlig dem der har et objekt og et efterfølgende PP-komplement (V-DP-PP, *Mette sender den her vin til borgmesteren*), som diskuteret i Vikner (2021).

Den resulterende tilstand, (15)b,c, ved ditransitive V-DP-DP-verber, som jeg formulerede ”Z har Y”, svarer dermed til den resulterende tilstand ved ditransitive V-DP-PP-verber, hvor den dog i stedet skal formuleres ”Y er hos Z”. Analysen bringer således klart frem at det der adskiller de to typer ditransitive verber (V-DP-DP og V-DP-PP), er at deres resulterende tilstande er henholdsvis en *have*-relation og en *være hos*-relation (se også fx Benveniste 1966:198-199; Freeze 1992:576-585; og Kayne 1993:4, 2000:108).

5. vP/VP-modifikation med *igen*

Det sidste datasæt der er relevant for analysen af VP’er med to objekter, som i (16)/(17), har med betydningen af *igen* at gøre, som diskuteret for bl.a. engelsk af Beck og Johnson (2004).

- (21) a. Thilo gave Satoshi the map again. (Beck & Johnson 2004:116, (67))
b. Thilo again gave Satoshi the map.
- (22) a. ... fordi Helle gav Ken telefonen igen.
b. ... fordi Helle igen gav Ken telefonen.

Ligesom (21)a er (22)a tvetydig, der er nemlig to læsninger:

		<i>igen</i> MODIFICERER
(23)	a. REPETITIV:	Helle gav Ken telefonen, og det var sket før. <i>give</i> -HANDLINGEN
	b. RESTITUTIV:	Helle gav Ken telefonen, og Ken havde haft den før. <i>have</i> -TILSTANDEN

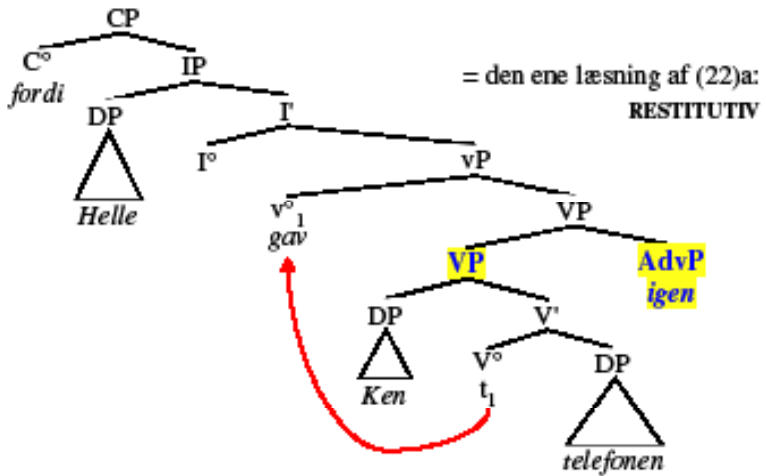
(21)b og (22)b er derimod ikke tvetydige, begge to har kun en læsning: den repetitive læsning.

Beck og Johnson (2004:115) foreslår at repetitivt *igen* er adjungeret til den øvre vP, hvorimod restitutivt *igen* er adjungeret til den nedre VP. Hvor den øvre vP indebærer at AGENS giver BENEFAKTIV TEMA, (og

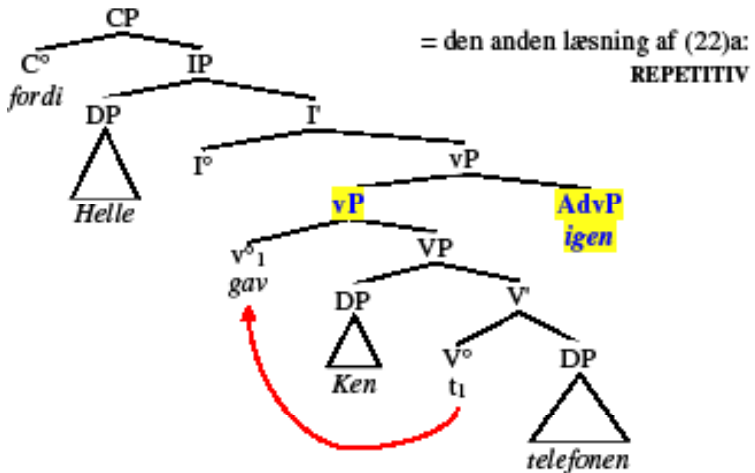
når dette holder mere end en gang, får vi den repetitive læsning), så indebærer den nedre VP kun at **BENEFAKTIV** har **TEMA** (og når dette holder mere end en gang, får vi den restitutive læsning).

I (22)a er *igen* finalt, og det kan derfor tolkes både som adjungeret til den nedre VP, som i (24), og som adjungeret til den øvre vP, som i (25):

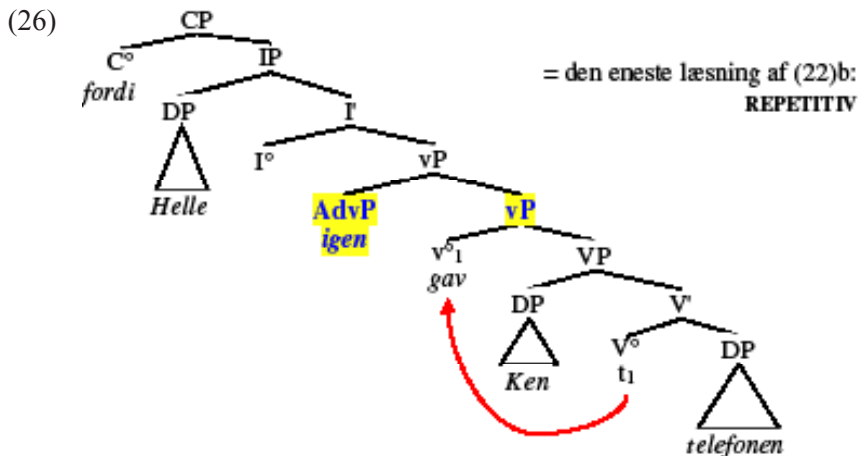
(24)

(25)

Det at (22)b derimod **ikke** er tvetydig, idet den kun har en repetitiv læsning, passer fint med analysen, fordi *igen* i (22)b nødvendigvis er adjungeret til den øvre vP, ikke til den nedre VP, idet *igen* står til venstre for verbet:

En analyse ved hjælp af vP og VP kan således redegøre for de mulige og umulige læsninger af (22)a,b, altså det at et finalt *igen* kan være enten repetitivt eller restitutivt, hvorimod et medialt *igen* kun kan være repetitivt.

6. Konklusion

Denne artikel⁷ har argumenteret for en lidt kompliceret analyse af VP'er med to objekter.

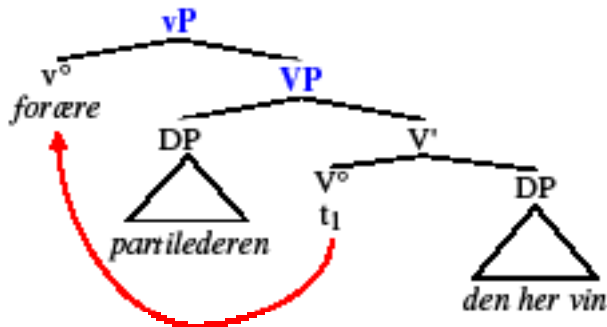
⁷ Tak til Ken Ramshøj Christensen, Katrine Rosendahl Ehlers, Eva Skafte Jensen, Henrik Jørgensen, Johannes Kizach, Henrik Høeg Müller, Michael Nguyen, Anne Mette Nyvad, Helle Kaalund Tornbo og Carl Vikner, til online-publikum ved MUDS 18 i oktober 2020 og ikke mindst til de studerende i mine kurser om komparativ syntaks. Forskningen bag denne artikel var en del af to forskningsprojekter ved Aarhus Universitet, finansieret af Forskningsrådet for Kultur og Kommunikation: *Objektpositioner – komparativ syntaks i et tværteoretisk perspektiv* og *Ligheder og forskelle mellem sætninger og nominalgrupper – sammenlignende syntaks på tværs af teoretiske tilgange*.

I afsnit 2 så vi at data med koordinationer viser at der er brug for en konstituent der består af de to objekter men som ikke inkluderer verbet.

I afsnit 3 viste data med idiomatiske udtryk at der var brug for en konstituent der består af verbet og det direkte objekt, men som ikke inkluderer det indirekte objekt. Vi så endvidere at der helst ikke måtte være en konstituent der kun består af verbet og det indirekte objekt.

Afsnit 4 foreslog derfor følgende analyse af VP'er med to objekter for at kunne redegøre for data fra de to foregående afsnit:

(27)

Endelig viste afsnit 5 at denne analyse kunne bruges til at redegøre for de mulige og umulige læsninger af (22)a,b, som gik ud på at et finalt *igen* kunne være enten repetitivt eller restitutivt, hvorimod et medialt *igen* kun kunne være repetitivt.

Litteratur

- Beck, Sigrid & Kyle Johnson (2004) Double Objects Again. *Linguistic Inquiry* 35 (1):97-123. <https://doi.org/10.1162/002438904322793356>.
- Benveniste, Emile (1966) *Problèmes de linguistique générale*. Paris: Gallimard.
- Carnie, Andrew (2011) *Modern Syntax: A Coursebook*. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511780738>.
- Chomsky, Noam (1995) *The Minimalist Program*. Cambridge, MA: MIT Press.

- Freeze, Ray (1992) Existentials and Other Locatives. *Language* 68 (3):553-95. <https://doi.org/10.2307/415794>.
- Goldberg, Adele E (1992) The Inherent Semantics of Argument Structure: The Case of the English Ditransitive Construction. *Cognitive Linguistics* 3 (1):37-74. <https://doi.org/10.1515/cogl.1992.3.1.37>.
- Hornstein, Norbert, Jairo Nunes & Kleanthes K. Grohmann (2005) *Understanding minimalism*. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511840678>.
- Hudson, Richard (1992) So-Called 'Double Objects' and Grammatical Relations. *Language* 68 (2):251-76. <https://doi.org/10.2307/416941>.
- Kayne, Richard S (1993) Toward a Modular Theory of Auxiliary Selection. *Studia Linguistica* 47 (1):3-31. <https://doi.org/10.1111/j.1467-9582.1993.tb00837.x>.
- Kayne, Richard (2000) *Parameters and Universals*. Oxford: Oxford University Press.
- Koenenman, Olaf & Hedde Zeijlstra (2017) *Introducing Syntax*. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/9781316156391>.
- Kratzer, Angelika (1995) Severing the External Argument from Its Verb. Johan Rooryck & Laurie Zaring (red.). *Phrase Structure and the Lexicon*. Dordrecht: Kluwer:109-37. <https://www.springer.com/gp/book/9780792337454>.
- Larson, Richard K. (1988) On the Double Object Construction. *Linguistic Inquiry* 19 (3):335-91. <http://www.jstor.org/stable/25164901>.
- Larson, Richard K (2010) *Grammar as Science*. Cambridge, Mass: MIT Press.
- Nguyen, Michael (2020) A grammar of the adpositional phrase in Danish: On left located adpositional complements. PhD-afhandling, Aarhus Universitet.
- Nyvad, Anne Mette, Ken Ramshøj Christensen & Sten Vikner (2017) CP-Reursion in Danish: A cP/CP-Analysis. *The Linguistic Review* 34 (3):449-77. <https://doi.org/10.1515/tlr-2017-0008>.
- O'Grady, William (1998) The Syntax of Idioms. *Natural Language & Linguistic Theory* 16 (2):279-312. <https://www.jstor.org/stable/4047952>.
- Perlmutter, David (1970) The two verbs 'begin'. Roderick A. Jacobs & Peter S. Rosenbaum (red.). *Readings in English transformational grammar*. Waltham, Mass.: Ginn & Co.:107-19.
- Poole, Geoffrey (2011) *Syntactic theory*. 2. udg. Basingstoke: Palgrave Macmillan.
- Radford, Andrew (2009) *Analysing English Sentences: A Minimalist Approach*. Cambridge: Cambridge University Press. <https://doi.org/10.1017/CBO9780511801617>.

- Vikner, Sten (1989) Object Shift and Double Objects in Danish. *Working Papers in Scandinavian Syntax* 44:141-55. <https://tildeweb.au.dk/au132769/papers/vikn89a.pdf>.
- Vikner, Sten (2018) Sætningsstruktur og idiomatiske vendinger. Kirsten Lyshøj, Viggo Sørensen & Inger Schoonderbeek Hansen (red.). *Fra-seologi – genveje og omveje : Festskrift til Torben Arboe i anledning af hans 70-årsdag den 8. september 2018*. Aarhus: Peter Skautrup Centret for Jysk Dialektforskning:193-98. <https://tildeweb.au.dk/au132769/papers/vikn18b.pdf>.
- Vikner, Sten (2021) Den strukturelle asymmetri mellem et objekt og et efterfølgende PP-komplement i dansk. *Ny Forskning i Grammatik* 28. <https://tildeweb.au.dk/au132769/papers/vikn21b.pdf>.
- Vikner, Sten, Ken Ramshøj Christensen & Anne Mette Nyvad (2017) V2 and cP/CP. Laura Bailey & Michelle Sheehan (red.). *Order and structure in syntax I*. Berlin: Language Science Press:313-24. <https://doi.org/10.5281/zenodo.1117724>.
- Vikner, Sten & Henrik Jørgensen (2017) En formel vs. en funktionel tilgang til dansk sætningsstruktur. *Nydanske Sprogstudier – NyS* 52-53:135-68. <https://doi.org/10.7146/nys.v1i52-53.24954>.